

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski (spr)

SSO Piotr Gerke

(...) P. S.

Protokolant: p.o. stażysty A. S.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu A. D.

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2016 roku

sprawy **B. P.**

skazanego wyrokiem łącznym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni

z dnia 6 czerwca 2016 r. sygn. akt II K 795/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zwalnia skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów postępowania odwoławczego.

P. S. L. P. G.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Wrześni, wyrokiem łącznym z dnia 6 czerwca 2016 roku, sygn. akt II K 795/15 wydanym wobec **B. P.** skazanego prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego we Wrześni w sprawach IIK 473/15, IIK 526/15, IIK 499/15, IIK 756/15 i Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i W. w P. w sprawie IIIK 724/15, na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w tych wyrokach i wymierzył podsądnemu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczono skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres wykonanej dotychczas od dnia 4 listopada 2015 roku i nadal kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 473/15 opisanej w punkcie A.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obrońca skazanego**, zaskarżając wyrok w części dotyczącej wymierzenia jego mandantowi kary 5 lat pozbawienia wolności. Obrońca zarzucił orzeczeniu niewspółmierność wymierzonej kary wynikającą z niezastosowania zasady pełnej absorpcji.

Autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu we Wrześni.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego B. P. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie zidentyfikował warunki do wydania kary łącznej oraz ustalił jej sprawiedliwy wymiar.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej nie znalazł potwierdzenia. Jest to zarzut z kategorii ocen, można go zasadnie podnosić wówczas, gdy kara, mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy dyrektyw wymiaru kary i wszystkich istotnych okoliczności, związanych zarówno z popełnionym przestępstwem, jak i osobą sprawcy. Przy czym, zgodnie z treścią art. 438 pkt 4 k.p.k. ta niewspółmierność kary musi być "rażąca". Nie może być zatem w ramach tej przyczyny odwoławczej dokonywana korekta w każdej sytuacji, w której sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, że karę należałoby ukształtować nieco odmiennie, tj. że kara jest po prostu zbyt surowa lub zbyt łagodna. Chodzi o różnicę ocen o zasadniczym charakterze, sprowadzającą się do znacznej dysproporcji, która powoduje, że orzeczona kara jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować i w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 12 października 2015 roku, II Aka 148/15, Lex nr 1927511).

Sąd Rejonowy słusznie oparł wymiar kary łącznej na zasadzie asperacji (łączącej w sobie elementy absorpcji oraz kumulacji). Dyrektywa ta z jednej strony pozwala bowiem uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych, z drugiej strony pozwala zaś uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji.

Sąd II instancji nie podziela stanowiska obrońcy skazanego, że w niniejszej sprawie przy wymiarze kary łącznej należało zastosować zasadę pełnej absorpcji. Zasada ta może znaleźć zastosowanie jedynie w tych wypadkach, gdy zachodzi ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy między pozostającymi w zbiegu przestępstwami. Przez związek ten rozumie się przede wszystkim podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas popełnienia każdego z nich" (wyrok SA w Krakowie z 2 lipca 1992r. II Akc 117/92, KZS 1992, z 3-9, poz. 50). Wbrew temu, co forsuje apelujący, więź czasowa i sytuacyjna między poszczególnymi przestępstwami, których dopuścił się skazany, nie jest szczególnie ścisła i nie różni się w sposób istotny od więzi między czynami wielu innych skazanych, którzy w danym okresie swojego życia wchodzili w konflikt z prawem. Podsądny popełniał przestępstwa w dniach: 18 listopada 2014 roku, 9 marca 2015 roku, 29 maja 2015 roku, 3 czerwca 2015 roku, 28 września 2015 roku, naruszał również różne dobra prawne, jak powaga orzeczeń sądowych, czy zdrowie publiczne. W tej sytuacji, zbieżność między osądzonymi prawomocnie przestępstwami nie jest ścisła.

Dodatkowo za zastosowaniem zasady asperacji w niniejszej sprawie przemawiała potrzeba uwzględnienia prewencyjnego oddziaływania kary, tak w znaczeniu prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Słusznie podnosi Sąd Rejonowy, że skazany B. P., poza wyrokami obejmowanymi tym wyrokiem łącznym, był uprzednio wielokrotnie karany. Uprzednio orzeczone mu i wykonane kary pozbawienia wolności, nie odniosły pozytywnego skutku. Po opuszczeniu zakładu karnego zaczął popełniać kolejne przestępstwa. Niewątpliwie świadczy to o jego istotnej demoralizacji. Należy uwzględnić, że tylko ten wyrok łączny, który jest oceniany w niniejszym postępowaniu obejmuje aż 5 odrębnych przestępstw i to o dość wysokiej społecznej szkodliwości.

Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy pełnej absorpcji (wyrok S.A. w Łodzi z dnia 20.09.2001r., sygn. akt II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26).

Sąd I instancji kształtując wymiar kary łącznej prawidłowo zinterpretował opinię z jednostki penitencjarnej, w jakiej skazany B. P. odbywa karę. Opinia ta jawi się jako przeciętna.

Orzekając karę łączną, nie bierze się pod uwagę okoliczności charakteryzujących popełnione przestępstwa oraz innych zaszczości, które zostały już uwzględnione w ramach kar jednostkowych. Kwestia świadomości oskarżonego czy i w jakim okresie obowiązuje go zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych miała znaczenie w tych postępowaniach w których postawiono mu zarzut naruszenia tego zakazu. W ramach tamtych postępowań badano również motywację przestępczego zachowania B. P.. Dla wymiaru tej kary łącznej istotne znaczenie ma jedynie stopień związku podmiotowo-przedmiotowego zachodzącego pomiędzy popełnionymi przestępstwami oraz względ na prewencyjne oddziaływanie kary. Kwestie te zostały prawidłowo ocenione i zinterpretowane przez Sąd I instancji.

Błędnie natomiast Sąd Rejonowy i to na korzyść skazanego określił górną granicę kary łącznej. Z sumowania jednostkowych kar orzeczonych w wyrokach podlegających łączeniu wynika, że granicą tą jest 7 lat i jeden miesiąc, a nie 6 lat i 1 miesiąc. Należy przyjąć, że skazany istotnie skorzystał na orzeczonej mu karze łącznej, gdyż okres odbywania kary został mu skrócony aż o 2 lata i 1 miesiąc.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. Utrzymał w mocy zaskarżony wyrok;
2. zwolnił skazanego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego.

(...) P. S. SSO Leszek Matuszewski SSO Piotr Gerke